

16. évközi vasárnap 2011.

Bevezető

A magvetőről és a konkolyról szóló példabeszédet halljuk majd a mai evangéliumban.

Ez is egy kortalan történet. A szereplők: a gazda, az ellenség, a szolgák és a konkoly.

Az Úr Jézusnak az a célja, hogy e példabeszéd elmondásával hallgatói maguk előtt lássák a folyamatot, az Isten országa vetésének növekedését, megmérgezésének titkos akcióját és a káros hatással kapcsolatban, mik a teendői követőinek.

Azt is jó tudni, a jó és a rossz harcából mi magunk nem csak nem vonhatjuk ki magunkat, hanem ez a harc bennünk is állandó.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket! Milyen a mi szerepünk a jó és a rossz örök harcában?

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem akadályozzuk kellően a konkolyhíntők tevékenységét. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Ments meg minket a rossz elleni küzdelemben a fanatizmustól. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Adj nekünk bölcs türelmet egymás hibáinak elviseléséhez. Uram irgalmazz!

Evangélium után

A példabeszédben szereplő növény, csak jobb híján kapta a konkoly nevet a magyar fordításban, mert olyan növényről van szó, amely külsőleg nehezen megkülönböztethető a búzától magja azonban ehetetlen és mérgező.

A felolvasott részt követő sorokban található magyarázat szerint a magvető az emberfia, a szántó föld

a világ, a jó mag a mennyek országa fiai, az ellenség az ördög, az aratás a végítélet, az aratók az angyalok.

A történet azonban így is talányos elbeszélés marad. A példázat az evangéliumi magyarázata után is jogos a kérdésünk, mire vonatkozik ez a folyamat? Az egyház történetére, a világtörténetre, az igaz hit történetére, a jó és gonosz történelemben és önmagunkban folyamatosan zajló harcára? Mindegyikre!

Jézus nyilvános működése közben felvette a harcot a gonosszal és a szenvedés történetben saját testében szenvedte el a gonosszággal történő összecsapást. Most egyszerű történettel világtörténelmet, egyház-történelmet és egyéni történetet átható folyamatot mutat meg hallgatóságának. Sőt még ennél is többet.

Egy olyan virtuális történetet, amelyet Jézus a szavaival vetít bele a hallgatóság fantáziájába. Az a célja, hogy maguk előtt lássák a folyamatot, az Isten országa vetésének növekedését, megmérgezésének titkos akcióját és a káros hatás eltávolításának megszervezését is.

Erre a történetre a korai tanítványoknak akkor lett a legnagyobb szükségük, amikor maguk is miszionálni kezdtek, és egyházat kezdtek szervezni. A jó felépítése közben számolniuk kellett azzal, hogy a gonosság sem tétlen. Vetésüket megmérgezheti az Ósellenség konkolyhíntéssel.

De Jézus óvja őket, és az evangélista a későbbi követőket, a misszionáriusokat és munkatársait a fanatizmustól. Arra is figyelmeztet, hogy a rosszat ebben a világban nem

lehet kiirtani, együtt kell élni vele, de észre kell venni a Konkolyhintő tevékenységét. És okosan meg kell akadályozni tevékenységét. Viszont, ha lehetséges, úgy kell gyomlálnunk a rosszat, hogy a jók véletlenül se eszenek áldozatul a tisztogatásnak.

Jézus tehát nem csupán világnézetre, hanem keresztény emberi magatartásra is tanít.

Jézusnak ezt a tanítását, jó lenne gyakrabban felidézni, mert történelmünk során mindig jelentkezett és jelentkezik egy olyan kísérlet, amely erőszakkal próbálta és próbálja kitépni emberi életünkből a „romlás virágait”. Még a kereszténység is beleesett ebbe a hálóba, és börtönnel, máglyával próbálta eltüntetni a tévely és a gonoszság virágait. És ezzel súlyos károkat okozott önmagának. A keresztény embernek küzdenie kell ugyan a gonoszság erői ellen, de nem az erőszak fegyverével.

Történelmünk során minden ilyen próbálkozás kudarcot vallott. Külső kényszerrel nem lehet kitépniünk egyéni és közösségi életünkből a rossz konkolyát. Megpróbálták ezt a Római Birodalom komisszárijai, az inkvizíció bírái, a nagy forradalmak, a különböző jelzőjű diktatúrák, de mindnyájan csődöt mondtak ebbéli erőfeszítésükkel.

A huszadik században dúló két világháború, s a két diktatúra véres kommentár ennek a megállapításnak az igazolására. És még sem tanulnak ebből a szabadságot és demokráciát modern fegyverekkel exportálók.

De a fiatalkorom legszebb eseményét vérbefojták, és annak 50 éves jubileumát elődeikhez hasonló-

an meggyalázók, még ma sem nyugszanak, és hintik a szép termést hozónak ígérkező búzamezőbe a konkolyt.

Micsoda, izzó gyűlölet van bennük, egyes közszereplőkben, még ma is mindazokkal szemben, akik nemes magvakat vetnek a magyar nép lelkébe.

A gyűlölet a legnagyobb konkolyhintő e világban. Amikor ezt tapasztaljuk, megértjük, miért ajánlják fel a példabeszédben szereplő munkások szolgálatukat gazdájuknak: Akarod-e, hogy kiszedjük a konkolyt? Hagyjátok! Hangzik a válasz. Hadd nőjön föl mindkettő az aratásig.

Ezen jómagunk is csodálkozunk és Istent is felelősségre vonjuk lázadó miértjeinkkel. Miért tűri, engedi a gonoszság garázdálkodását? Miért oly „elviselhetetlenül” türelmes?

Mert az Úr Isten mindenkinek időt ad a megtérésre. Ehhez egyeseknek rövidebb időre, másoknak hosszabb időre van szüksége. És ezzel mindnyájunknak megadatik a szent páli szavak gyakorlása: „Viseljétek el egymást türelemmel, mert így teljesítitek be Jézus Krisztus nagy parancsát!”

Radnóti szavaival fejezem be beszédemet:

„Ember vigyázz, figyelj meg jól a világot:

ez volt a múlt, emez a vad jelen,
hordozd szívedben, éld e rossz világot
és mindig tudd, hogy mit kell tenned érte,
hogy jobb legyen.”

(Radnóti Miklós)